ANDANTINO.

Son af en flod-gud och en lil-ja, Jag lu-tar öf-ver dam-mens rand, Och ser, när sky-ar-na sig

skilja, I vattnets djup ett himmelskt land. En skepnad, af min tan-ka lå-nad, Ljuft tändrar der på a-zur grund, Och fängslar

min be-drag - na trâ-nad Med hopp om stundande för - bund.

sf sf

I 2

Förgäfves

f

Förgäfves mig i fjerran kallar
En varnande och trogen röst:
Den sång som tyst från vågen svallar,
Har lockat känslan ur mitt bröst.
Bland vattnets andar nu hon glimmar,
Bekant och dock så underbar,
Och när den hulda mot mig strimmar,
Är blott min kropp på jorden qvar.

En Siare som såg min våda,
Förkunnade mitt öde så:
Att blott jag ej mitt Sjelf fick skåda,
Jag skulle länge lefva få.
I mina barndomslekar följde
En osedd skyddsgudinna mig,
Och vexlande förtrollning höljde
Mitt inres förberedda krig.

Men då jag ville se, förmäten,
Med sinnlig blick min sällhets hallt;
Försvann hon, och i dunkla läten
Förbyttes Gudomens gestalt.
Ån ofta ropar hon mig åter,
Från dal till dal, från höjd till höjd,
Och min förvillelse begråter
Med toner från min fordna fröjd.

En sinnebild af Konstens söner,
Jag blomstrar endast i min dröm;
Och döf för lifvets varma böner
Mig sjelf blott ser i Diktens ström.
När stormen öfver vattnet jagar,
Mitt inre smärtfullt darrar der,
Och Echo från förflutna dagar
Min sorg och dock min vällust är.

När parkens unga Herrskarinna
Besöker sina blomsterland,
Och hennes elfenfingrar hinna
Den längtande på enslig strand:
Jag sorgsen ser mitt öde bådas,
Dock, Grymma! jag förgudar dig;
Ty blott jag med din blick benådas,
Min dröm i blicken speglar sig.

I morgon skådar du förkolnad
Den prakt du förbiså i går,
Ty under denna hvita vålnad
Ej länge blommans hjerta slår.
O, hellre vid ditt bröst förunna
Mitt korta doft en aftonverld,
Och kyss till sömns mig, och förkunna
Din cittra blommans himmelsfärd!